

هزار و یک حکایت دارد زندانِ لاکانِ رشت. هزارتارا باور کنند،
این یکی را نمی‌کنند: یک شب در بند محکومین مرد باز شد، یک
دختر را انداختند درونش.

بند محکومین بیست و پنج اتاق داشت و دویست و پنجاه
محکوم. تمام این‌ها هم نه روی کاکلِ رئیس و پاسِ اصلی و زیر
هشت یا وکیلِ بند، که روی کاکلِ دوربین و آژمان و آخان می‌چرخید.
دوربین، بالای میله‌های زیرِ هشت، همه را می‌پایید. دو طرف
کله‌ی هر سه تا بلندگو، دو تا دوربین داشت. ازدهای سه سر و
شش چشم مغزِ ما را می‌خورد.

آژمان در اتاق شش نفره‌ی ۳ بود. با شاعر و خواننده‌اش،
درویش؛ انبار و اسباب‌بیارش، شاه‌دماغ؛ شرخر و خرده‌فروشش،
بدلج؛ و دو خبربرش، گاز و یک نفوس، که همه وقت همه‌جا حاضر
بودند.

آخان در اتاق نه نفره‌ی ۷ بود، با عموزیر، سیاسیا، افغان،
روبا، پهلوان، رفیق مهندس، لیلاج که روز و شب آخرِ گریدور
کف‌خواب بود، و من؛ زاپاتا.